

Arrest

nr. 143 313 van 15 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Pashtoun, die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit het dorp Kanday, district Chapa Dara, provincie Kunar (Afghanistan). U zou Afghanistan in juni 2010 verlaten hebben omwille van problemen met de Taliban en vroeg hierom op 22 juli 2010 als minderjarige asiel aan in België.

Op 13 januari 2011 werd u een eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal. Op 31 januari 2011 werd u echter een weigeringsbeslissing betekend, daar er noch aan uw beweerde herkomst uit Afghanistan, noch aan de door u aangehaalde problemen geloof kon gehecht worden. Op 28 april 2011 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Nadien bleef u in België, om op 15 januari 2013 een tweede keer asiel aan te vragen. Deze asielaanvraag, waarbij u tevens een verklaring van de dorpsraad van

Kanday en uw beweerde school in Chapa Dara neerlegde, werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 21 januari 2011 evenwel niet in overweging genomen. Opnieuw bleef u in België, maar enige tijd later besliste u naar Hamburg (Duitsland) te reizen. In gevolge de Dublinreglementering werd u in maart 2014 evenwel door Duitsland naar België teruggestuurd. In België diende u dan maar voor een derde maal een asielaanvraag in, met name op 2 april 2014. Hierbij haalde u aan dat u nog steeds niet naar Afghanistan kan terugkeren, daar uw problemen nog steeds actueel zouden zijn, en dat u in geval van een terugkeer tevens te vrezen hebt als verwesterde of als ongelovige te worden beschouwd, daar u enkele jaren in België woonachtig was.

Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legde u de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen nieuwe documenten neer. Op het Commissariaat-generaal legde u nadien wel nog documenten neer ivm uw scholing/opleiding hier in België.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4 § 2 van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat op een asielzoeker de verplichting rust, ook als die op het moment van diens asielaanvraag minderjarig is/was, om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal telkens gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen, tijdens uw verschillende asielaanvragen, dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd in het kader van uw eerste asielaanvraag immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst en recent verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd in het kader van uw eerste asielaanvraag het volgende vastgesteld: "Naast de bovenstaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat zelfs aan uw beweerde verblijf in Afghanistan weinig geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans niet alleen belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging maar in uw geval zeker ook voor uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming te beoordelen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u bijzonder weinig affiniteit vertoont met de omgeving vanwaar u beweert dat u er uw ganse leven doorbracht. Gezien u toch enkele jaren scholing gehad heeft in Afghanistan en gezien u er in België in geslaagd bent op slechts enkele maanden tijd relatief vlot Nederlands te leren kan men er toch vanuit gaan dat u wel voldoende opmerkzaam bent om bepaalde zaken op een bevattelijke manier te kunnen duiden. Daarom is het dan ook opmerkelijk dat u er niet in slaagt op overtuigende wijze uw afkomst uit de regio vanwaar u beweert afkomstig te zijn aannemelijk te maken.

Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt naar belangrijke politiemensen of machthebbers en Talibancommandanten in uw regio zegt u er geen enkele te kennen. U wijt dit aan het feit dat volwassenen over zulke zaken niet praten met kinderen (CGVS vragen 176, 177, 178, 179, 180, 194, 195, 200). Nochtans lijkt het voor een persoon zoals u die soms meehielp in de voedingswinkel van uw

vader - die zelfs in de bazaar van het districtscentrum gelegen is - onwaarschijnlijk dat u de klanten nooit over zulke zaken zou hebben horen spreken. Het lijkt haast onmogelijk dat in een regio die al zo dikwijls in het oog van de storm is komen te liggen geen namen van personen die instaan voor de veiligheid van de mensen - of het omgekeerde - geen namen van personen die verantwoordelijk zijn voor ernstige incidenten aangehaald zouden worden op manieren die ook uw aandacht zouden kunnen trekken.

Nochtans zijn dit zaken die mensen beroeren en waarover gesproken wordt. In een poging uw geheugen op te frissen wordt u gevraagd of u Haji Kashmir Khan kent, of Hazrat Ali doch er blijkt geen enkel belletje te gaan rinkelen (CGVS vragen 201, 202). Beiden zijn nochtans zeer gekend in uw regio, Haji Kashmir Khan is één van de belangrijkste commandanten daar en Hazrat Ali, eveneens zeer gekend in de regio, controleert de meeste checkpoints in de vallei van Kunar (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier). Als u gevraagd wordt naar het districtshoofd vermeldt u Mohammed Din (CGVS vraag 174) doch deze persoon blijkt niet één van de meest recente districtshoofden van het district Chapa Dara te zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Ook wanneer u gevraagd wordt naar omliggende districten zegt u er geen te kennen (CGVS vraag 187, 188), nochtans bevindt het districtscentrum van Chapa Dara - waarvan u zegt dat uw dorp er zich in bevindt - zich vlak naast een naburig district. Dat u dit niet weet of dat u ook op school geen basiskennis over elementaire administratieve indelingen zou gekregen hebben komt weinig overtuigend over. Het komt in dit verband dan ook vrij onnatuurlijk over dat u plotseling een ganse reeks dorpen kunt opnoemen die zich in de buurt van uw dorp zouden bevinden terwijl u tegelijkertijd zegt dat u nooit in die dorpen geweest bent (CGVS vragen 19, 28). Als u dan gevraagd wordt hoe het komt dat u die namen van die dorpen kent terwijl u er nooit geweest bent antwoordt u 'dat wij ze bij naam kennen'.

Minstens zou men kunnen verwacht hebben dat u spontaan zou kunnen vertellen hebben hoe u dan juist die namen leren kennen heeft. Nog vreemder wordt het als u van sommige dorpen zegt dat ze op 'een half uur te voet' of '20 minuten' verder zouden liggen (CGVS vragen 20, 31) gezien u zegt nooit in die dorpen geweest te zijn en u het aldus niet kunnen ervaren heeft hoelang men erover doet om daar te geraken. In dit verband dient bovendien opgemerkt te worden dat de meeste van de dorpen die u opsomt zich in het naburige district Pech (ook Manogai genoemd) bevinden in plaats van in uw eigen district Chapa Dara (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier). Op die manier lijkt uw kennis eerder ingestudeerd doch zonder rekening te houden met de districtsgrens die door die regio

loopt. In een poging het wat bevattelijker te maken wordt u gevraagd welk dorp er in uw gezichtsveld zou kunnen liggen ligt als u thuis buiten komt en in de richting van Mekka (de traditionele gebedsrichting) kijkt en dan antwoordt u Siddur (CGVS vraag 31). Doch Siddur (Saydor) ligt helemaal niet in de richting van Mekka als men dit op de geografische kaart (toegevoegd aan het administratieve dossier) vanuit uw woonplaats bekijkt. Als er u dan tijdens het gehoor een tweetal dorpen gezegd worden die ook in de buurt van het districtscentrum van Chapa Dara liggen en zeker niet verder dan de dorpen die u zelf opsomde lijkt u er nog nooit van gehoord te hebben (CGVS vragen 25, 26).

Dat u een specifieke Afghaanse datum en kalendermaand (jauwza) van vertrek uit Afghanistan opgaf (CGVS vraag 13) leek aan te tonen dat u vertrouwd was met de Afghaanse kalender doch als u dan wat later in het geheel niet in staat blijkt te zijn om te zeggen welke Afghaanse kalendermaanden corresponderen met de zomer in uw regio haalt dat die wetenschap weer onderuit (CGVS vragen 38, 39, 40, 41). Indien u enerzijds kunt zeggen dat het graan geoogst wordt op het einde van de zomer is het anderzijds onaanvaardbaar dat u geen enkele duiding kunt geven bij de maanden die gepaard gaan met de zomer en de oogsten. Uw familie had zelf gronden waarop geoogst werd, dat u zegt dat u zich echter meestal met uw school bezighield en niet zozeer met de gronden kan niet als verschoningsgrond aanvaard worden. Bovendien gaan zomer en winter in uw regio gepaard met grote weers- en temperatuurschommelingen waardoor het onwaarschijnlijk lijkt dat u zich nooit zou gerealiseerd hebben welke nu juist de warmste/heetste maanden zijn. Eerder lijkt het te wijzen in de richting van het feit dat u iets lijkt te verhullen omdat u zich misschien in een andere regio bevond waar de zomermaanden mogelijkerwijze in een andere periode vallen dan in de door u beweerde regio van afkomst.

Als u dan verder gevraagd wordt wanneer uw schoolvakantie valt, antwoordt u 'in de winter' en vervolgens zegt u dat de wintervakantie de maand 'dalwa' (21 januari-19 februari) beslaat en dat de wintervakantie in 'mizan' (23 september-22 oktober) begon. U verklaart dat de wintervakantie soms twee, soms drie maanden duurt (CGVS vragen 41, 42, 43, 44, 45). Nochtans is er in geen enkele regio in Afghanistan een wintervakantie die begint in 'mizan' (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is bovendien onmogelijk om aan twee, laat staan drie maanden wintervakantie te geraken - die eveneens de maand 'dalwa' beslaan - als men begint te tellen vanaf begin of eind 'mizan', u spreekt uzelf dus tegen en bewijst opnieuw dat u eigenlijk niet vertrouwd bent met het gebruik van de Afghaanse kalendermaanden. Bovendien bevindt de provincie Kunar zich

in een warme regio van Afghanistan (zie informatie toegevoegd in administratief dossier) en blijkt dat het schooljaar in de warme gebieden van Afghanistan start op 5 september en eindigt op 15 juni (zie eveneens informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Er is met andere woorden geen lange wintervakantie maar wel een lange zomervakantie in uw regio omdat het er dan te heet wordt om dan nog naar school te gaan. Omgekeerd vallen de temperaturen in uw regio in de winter nog mee waardoor de noodzaak aan een lange wintervakantie zich niet opdringt. Dat u beweert een lange wintervakantie gehad te hebben is bijgevolg niet in overeenstemming met de bestaande info over Afghanistan.

Dat u dit wel stelt kan erop wijzen dat u geen school liep in de regio waar u beweert school te hebben gelopen. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw datum van vertrek uit Afghanistan niet overeenkomen met de gebeurtenissen waarrond u uw vertrek situeert. Zo stelt u dat u Afghanistan verlaten heeft vóór de meest recente presidentsverkiezingen (CGVS vraag 135).

Tegelijkertijd stelt u dat u ongeveer anderhalve maand onderweg was vanuit Afghanistan naar België (CGVS vraag 139). In België vraagt u asiel op 22 juli 2010. Gezien de meest recente presidentsverkiezingen in Afghanistan plaatsvonden in augustus 2009 is het dus onmogelijk dat u volgens uw verklaringen nog vóór deze presidentsverkiezingen Afghanistan zou verlaten hebben. Dat u met betrekking tot de periode dat u Afghanistan verliet twijfelachtige verklaringen aflegt ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat u hoewel u al sinds juli 2010 in België bent en als minderjarige voldoende ondersteund werd door uw advocaat en voogd en daardoor toch zou moeten weten wat essentieel is in een asielprocedure u tot voor kort geen poging ondernomen had om uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) die uw identiteit kon ondersteunen te verkrijgen. U zegt dat hij twee weken geleden opgestuurd werd. Het feit dat u zo weinig initiatief aan de dag legde om binnen een aanvaardbare termijn uw identiteit met documenten te staven - terwijl die er dan toch blijken te zijn volgens uw verklaringen (uw taskara) - ondermijnt eveneens de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent uw afkomst en de ernst van uw vrees. Nochtans verklaart u om de twee, drie weken telefonisch contact te hebben met uw familie. In dit opzicht kon het CGVS verwachten uw 'taskara' al te zien te krijgen, wat niet het geval is. Het is immers de plicht van de asielzoeker om alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen.

Samengevat kan gesteld worden dat uw geloofwaardigheid in zijn geheel in het gedrang wordt gebracht. Niet alleen kan aan de zaken die aan de basis van uw vrees voor vervolging liggen weinig geloof gehecht worden, bovendien heeft u niet kunnen overtuigen dat u daadwerkelijk afkomstig bent vanwaar u zegt afkomstig te zijn. Dat u hier en daar wel enige zaken kunt vertellen doet niets af aan deze vaststelling. Dat u bijvoorbeeld kunt zeggen hoe de Afghaanse munt zich verhoudt tegenover de Pakistaanse munt is een wetenschap die evengoed buiten Afghanistan kan opgedaan worden. Dat u de namen van een paar zeer lokale figuren noemt is in het licht van de andere hierboven beschreven vaststellingen geen voldoende bewijs voor uw voorgehouden regio van afkomst en is niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen."

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u destijds dus niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Chapa Dara gelegen in de provincie Kunar, en kon er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakte u destijds niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorts dient opgemerkt te worden dat destijds ook aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten zelf – met name los van de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst – geen geloof kon gehecht worden; en dat hoewel u zich op heden nog steeds op die asielmotieven beroept (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 3-9), het Commissariaat-generaal hier geen rekening mee houdt daar ze reeds eerder onderzocht en beoordeeld werden. De beoordeling van uw vorige asielprocedure staat vast waardoor het Commissariaat-generaal zich er toe kan beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Aangezien u in het kader van uw derde asielaanvraag volhardt in uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 3-9), die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is. In casu komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen – noch nieuwe elementen, noch nieuwe documenten – naar voren brengt die een ander licht werpt op de eerdere vaststellingen van het Commissariaat-generaal, met name dat de noch de door u aangehaalde problemen, noch uw beweerde herkomst geloofwaardig waren.

U beweerde immers nog steeds Van Kanday, Chapa Dara afkomstig te zijn en er uw hele leven, tot uw vertrek naar Europa gewoond te hebben (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 3-9), en stelde dat uw familieleden er nog steeds woonachtig zijn (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 3-9), maar wist, desondanks dit contant met uw netwerk, tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 1 juli 2014, nog steeds uw originele tazkara niet voor te leggen teneinde uw identiteit te staven. De enige documenten die u tijdens uw gehoor nog aanbracht, betreffen uw scholing/opleiding hier in België, maar wijzigen bovenstaande vaststellingen van het Commissariaat-generaal geenszins. De andere documenten – met name deze die u door uw familie vanuit Kabul, Afghanistan werden toegestuurd en die u in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde (een verklaring van de dorpsraad van Kanday en uw beweerde school in Chapa Dara) – doen dit ook niet en vermogen evenmin de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst te herstellen, daar u ze pas laattijdig en duidelijk op uw aanvraag bekwam, documenten in het kader van een asielverzoek louter geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Afghanistan vaak vals zijn en/of makkelijk tegen betaling te bekomen zijn.

Gelet op dit alles, en in het bijzonder u nog steeds niet aannemelijk wist te maken dat u afkomstig bent uit het district Chapa Dara, provincie Kunar, kan u dus ook nu de vluchtelingenstatus niet toegekend worden. Om dezelfde reden kan u op heden evenmin de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

Dienaangaande dient nog opgemerkt dat een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit in deze niet afdoende is. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is immers essentieel vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen (cfr. supra). Bijgevolg kan het voor een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan louter te verwijzen naar zijn Afghaanse nationaliteit. Hij moet immers minstens enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Ook kan hier nog aan toegevoegd worden dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dd. 1 juli 2014 uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 9-10; 14). Tevens werd u er op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 2-3; 9-10). Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig zou zijn en/of dat u een tijd in een derde land zou verbleven hebben op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het Commissariaat-generaal de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 2-3; 9-10). Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het Commissariaat-generaal niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 2-3; 9-10).

Desondanks het feit dat het Commissariaat-generaal u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het Commissariaat-generaal volharden in uw verklaringen (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 3-9), dit in weerswil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Pas nadat u tijdens de pauze de mogelijkheid werd gegeven met uw advocaat, Meester Ahmed Sakhi Mir-Baz, te overleggen, gaf u aan dat u kort voor uw vertrek uit Afghanistan nog in Silaman Shah, Chapa Dara had verbleven, en dat uw familieleden op heden nog steeds daar woonachtig zouden zijn (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 9-12). Niettemin vermag ook deze rechtzetting uwentwege uw beperkte kennis mbt uw regio van herkomst niet herstellen, daar ook het dorp Silaman Shah in Chapa Dara gelegen is (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 11-12), en u geen afdoende reden hebt waarom u dit, alsook het feit dat uw familie nu in Silaman Shah zou wonen ipv in Kanday, niet vermeldde tijdens uw eerdere asielaanvragen of toen u eerder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dd. 1 juli 2014 meerdere malen uitdrukkelijk gevraagd werd of u wel oprechte verklaringen had afgelegd mbt uw herkomst (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 3-9; 13-14), en u hierover nu wel de waarheid zou vertellen.

Bijgevolg verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar in Afghanistan u recent van afkomstig bent, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het Commissariaat-generaal erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken.

Een specifiek onderzoek in die zin werd tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal gevoerd naar uw herkomst en het netwerk waarop u in geval van terugkeer zou kunnen steunen. Daaruit is gebleken dat u geen eerlijk zicht wenst te bieden. U blijft beweren dat u van Kanday/Silaman Shah afkomstig bent en dat uw familieleden er nog steeds woonachtig zijn (cfr. supra), hetgeen door het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk ongeloofwaardig wordt geacht. Er moet dan ook besloten worden dat door het feit dat u manifest weigert hierop een eerlijk zicht te bieden, u uw reëel risico op ernstige schade bij terugkeer allesbehalve aannemelijk hebt gemaakt. Eveneens dient besloten worden dat er een duidelijk vermoeden is dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan wel degelijk op een netwerk kan terugvallen, maar dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat dit netwerk (hetgeen er onder meer voor zorgde dat u vanuit Kabul nog documenten werden toegezonden (cfr. supra)) zich zou bevinden in een gebied waarvan voor burgers die eruit afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

Wat tenslotte uw bewering betreft om bij terugkeer naar Afghanistan anders bekeken te worden, en met name als verwesterde of als afvallige beschouwd te worden omdat u enkele jaren in België woonachtig was (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 12; 14), dient er vooreerst op gewezen te worden dat u deze vrees geenszins aanhaalde toen u zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 1 juli 2014, de reden(en) mocht aangeven waarom u opnieuw asiel had aangevraagd (Vragenlijst CGVS, 2 april 2014, pp. 1-3 ; Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 8-9). Voorts haalde u dit alles pas aan nadat u tijdens de pauze van uw gehoor op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid werd gegeven met uw advocaat te overleggen (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 10-12; 14), hetgeen wel erg gesolliciteerd overkomt. Tot slot moet er worden vastgesteld dat u er op basis van uw verklaringen niet in geslaagd bent om in dit verband uw beschermingsnood geloofwaardig voor te stellen (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 12; 14; 15-16). U baseerde dit nieuw asielmotief immers louter op vermoedens, vage geruchten en blote beweringen – zonder dat u ook maar enige concrete indicatie hebt dat u in Afghanistan als dusdanig als afvallige zou beschouwd worden (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 15-16) – en liet u zich bovendien geen zaken ontvallen die dermate zwaarwichtig zijn dat ze direct tot vervolging zouden leiden in hoofde van uw persoon (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 12; 14; 15-16), die nog steeds moslim is, nog steeds aan de Ramadan deelneemt (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 12; 17), en nog steeds op zijn familiaal netwerk kan terugvallen (cfr. supra).

Dat u dermate verwesterd zou zijn, zelfs in die mate dit de vorm van een politieke overtuiging zou aannemen, zoals uw advocaat, Meester Ahmed Sakhi Mir-Baz, fijntjes toevoegde (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, p. 18), blijkt vooreerst nergens uit de door u afgelegde verklaringen.

Dat u volgens uw advocaat in Afghanistan tevens riskeert als afvallige/bekeerling beschouwd te worden, daar het verblijf en de acties van andere Afghanen in de Brusselse Begijnhofkerk ook op u zou afstralen (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, p. 18), is evenmin aannemelijk, daar u zelf nergens aangaf ooit in de Begijnhofkerk te hebben verbleven en/of aan Afgaanse protestacties te hebben deelgenomen, én uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afgaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt weliswaar apostasie, maar daar is in uw geval echter geen sprake van. Voorts zijn er geen gevallen bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Voor zover er, zoals uw advocaat aanvoert, in Afghanistan de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, kan nog opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt eveneens blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, nog steeds moslim bent, en nog steeds aan de Ramadan deelneemt (cfr. supra), volstaat in geval van een terugkeer naar

Afghanistan met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Dat volgens uw advocaat bovenstaande info van het Commissariaat-generaal (zie COI Focus Afghanistan, Kerkbezitters – Vermeende bekering, dd. 22 april 2014), waarbij gesteld wordt dat de Sharia van toepassing is op geloofsverzaking of apostasie, en naast de Sharia ook het Afghaanse gewoonterecht op u van toepassing zou zijn in geval van een terugkeer (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, p. 18), merkt het Commissariaat-generaal op dat uw advocaat de informatie waarnaar hij verwees – met name uit de Masterproef van Saadet Gülhan, 'Islamitisch strafrecht' (UGent, 2009) en de publicatie van J.M. Otto, 'Sharia en nationaal recht in twaalf moslimlanden' (WRR, 2006) – niet in concreto neerlegde tijdens of na afloop van uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 1 juli 2014, en zich bijgevolg beperkt tot het verwijzen naar informatie die algemeen van aard is, maar geen enkel uitsluitend beeldt over het toepasselijk recht in geval van geloofsverzaking en geen inhoudelijke informatie bevat over de gewoonterechtelijke regels die in Afghanistan eventueel van toepassing zouden zijn op geloofsverzaking.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 48/4, § 2, c) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in meest ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te

tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd op 31 januari 2011 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad heeft in zijn arrest van 28 april 2011 de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd. Het arrest dat bekleed is met het gezag van gewijsde besluit dat aan verzoekers herkomst uit de provincie Kunar/Afghanistan geen enkel geloof kan worden gehecht gelet op verzoekers beperkte kennis die blijkt onder meer uit de volgende vaststellingen: *“De Raad stelt vast dat in de beslissing correct wordt gesteld dat (i) het niet aanvaardbaar is dat verzoeker geen omliggende districten kan opsommen, ofschoon het district Pech, vlakbij zijn eigen district Chapa Dara ligt, (ii) het onnatuurlijk overkomt dat hij enerzijds een ganse rij dorpen kan opnoemen en kan preciseren op hoeveel minuten wandelafstand deze dorpen liggen, zonder er ooit te zijn geweest, doch hij anderzijds een dichterbij gelegen dorp foutief situeert en dichterbij gelegen dorpen niet kent, (iii) de vaststelling, dat verzoeker enerzijds wel blijkt vertrouwd te zijn met de Afghaanse kalender aangezien hij de specifieke Afghaanse datum en kalendermaand van zijn vertrek uit Afghanistan opgeeft, doch hij anderzijds niet in staat blijkt te zijn om te zeggen welke Afghaanse kalendermaanden corresponderen met de zomer, de maanden waarin zijn familie het graan oogstte, in de richting wijst dat verzoeker iets tracht te verhullen omdat hij zich misschien in een andere regio bevond waar de zomermaanden mogelijkerwijze in een andere periode vallen dan in de door hem beweerde regio van afkomst, (iv) ook het vermoeden rijst dat hij in een andere regio school gelopen heeft dan hij beweert vermits zijn verklaringen, dat de schoolvakantie in de winter valt, de wintervakantie de maand ‘dalwa’ (21 januari – 19 februari) beslaat en in ‘mizan’ (23 september – 22 oktober) begon, en dat de wintervakantie soms twee tot drie maanden kon duren, niet stroken met de objectieve informatie van de commissaris-generaal (adm. doss., stuk 15: ‘Subject Related Briefing, Afghanistan, Onderwijs’ van 29 september 2009) waaruit blijkt de wintervakantie in geen enkele regio in Afghanistan begint in ‘mizan’, het onmogelijk is om aan twee, drie maanden wintervakantie te geraken die eveneens de maand ‘dalwa’ beslaat als men begint te tellen vanaf begin of eind ‘mizan’, Kunar in een warme regio van Afghanistan ligt, in warme gebieden van Afghanistan het schooljaar start op 5 september en eindigt op 15 juni, en er met andere woorden geen lange wintervakantie maar een lange zomervakantie in zijn regio is omdat het dan te heet wordt om nog naar school te gaan, en (v) zijn verklaringen met betrekking tot zijn datum van vertrek uit Afghanistan niet overeenkomen met de gebeurtenissen waarrond hij zijn vertrek situeert. Verzoeker betwist in wezen geen van deze vaststellingen en zijn verweer dat hij minderjarig en weinig geschoold is, geen benul heeft van geschiedenis en geografie van Afghanistan, volstaat niet. Immers, verzoeker beweerde dat hij school liep op het ogenblik van de problemen zodat van hem wel degelijk kan verwacht worden dat hij omtrent de schoolvakanties en de Afghaanse kalender coherente verklaringen aflegt.*

Daarenboven is het zeer merkwaardig dat verzoeker geen belangrijke politiemensen, machthebbers en talibancommandanten in zijn regio kan opnoemen. Van verzoeker als minderjarige wordt niet direct verwacht dat hij de naam van het districthoofd of de gouverneur kan opnoemen, doch van een jongen van vijftien, zestien jaar kan verwacht worden dat hij minstens een paar namen kan opgeven van belangrijke mensen in zijn regio, al hoeft hij daarom nog niet te weten welke functie of positie deze personen innemen. Verzoekers kennis beperkt zich tot M. D. en F. W., hetgeen niet afdoende is temeer verzoeker school liep en als bezigheid naast de school “in de winkel (zat) bij vader”.

Verzoekers poging in onderliggend verzoekschrift om de motieven van de bestreden beslissing die in het kader van de eerste asielaanvraag werden genomen te weerleggen zijn dan ook niet dienstig in het kader van onderhavig beroep. Verzoeker kan de mogelijkheid om een tweede asielaanvraag in te dienen immers niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerste asielaanvraag (RvS, nr. 135.977 van 15 september 2004). De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen én de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt doch zich louter beperkt tot het herhalen van zijn reeds eerder ingeroepen motieven. Verzoeker haalt in onderhavige asielaanvraag immers aan dat hij niet terug kan keren naar Afghanistan omdat zijn problemen nog steeds actueel zouden zijn. Aan dat asielrelaas werd naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag geen geloof gehecht aangezien dit onlosmakelijk verbonden is met de plaats van herkomst van verzoeker die *in casu* niet geloofwaardig werd bevonden. Aangezien verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag volhardt in zijn verklaringen omtrent zijn eerder als ongeloofwaardig beschouwd verblijf in Afghanistan mag er worden verwacht dat hij nieuwe elementen

aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de beoordeling van zijn vorige asielaanvraag achterhaald of onjuist is. De commissaris-generaal kon derhalve met recht besluiten dat verzoeker geen nieuwe elementen, noch nieuwe documenten naar voor brengt die een ander licht werpt op de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag.

Voor zover verzoeker verwijst naar zijn jarenlange verblijf in Europa waardoor hij in geval van een terugkeer als een verwesterde of ongelovige zal beschouwd worden stelt de bestreden beslissing vast dat: *“Wat tenslotte uw bewering betreft om bij terugkeer naar Afghanistan anders bekeken te worden, en met name als verwesterde of als afvallige beschouwd te worden omdat u enkele jaren in België woonachtig was (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 12; 14), dient er vooreerst op gewezen te worden dat u deze vrees geenszins aanhaalde toen u zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 1 juli 2014, de reden(en) mocht aangeven waarom u opnieuw asiel had aangevraagd (Vragenlijst CGVS, 2 april 2014, pp. 1-3 ; Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 8-9). Voorts haalde u dit alles pas aan nadat u tijdens de pauze van uw gehoor op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid werd gegeven met uw advocaat te overleggen (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 10-12; 14), hetgeen wel erg gesolliciteerd overkomt. Tot slot moet er worden vastgesteld dat u er op basis van uw verklaringen niet in geslaagd bent om in dit verband uw beschermingsnood geloofwaardig voor te stellen (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 12; 14; 15-16). U baseerde dit nieuw asielmotief immers louter op vermoedens, vage geruchten en blote beweringen – zonder dat u ook maar enige concrete indicatie hebt dat u in Afghanistan als dusdanig als afvallige zou beschouwd worden (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 15-16) – en liet u zich bovendien geen zaken ontvallen die dermate zwaarwichtig zijn dat ze direct tot vervolging zouden leiden in hoofde van uw persoon (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 12; 14; 15-16), die nog steeds moslim is, nog steeds aan de Ramadan deelneemt (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 12; 17), en nog steeds op zijn familiaal netwerk kan terugvallen (cfr. supra).”* Met betrekking tot dit motief beperkt verzoeker er zich toe te stellen dat *“Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze door te vragen wat verzoeker daarmee bedoelde.”* Hetgeen uiteraard niet afdoende is om dit motief te weerleggen waardoor dit onverminderd overeind blijft.

Ook met betrekking tot de actie van de Afghanen in de Brusselse Begijnhofkerk en zijn verwijzing naar het gewoonterecht beperkt verzoeker zich louter tot het hernemen van zijn verklaringen zoals reeds aangehaald tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag. De bestreden beslissing stelde dienaangaande: *“Dat u volgens uw advocaat in Afghanistan tevens riskeert als afvallige/bekeerling beschouwd te worden, daar het verblijf en de acties van andere Afghanen in de Brusselse Begijnhofkerk ook op u zou afstralen (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, p. 18), is evenmin aannemelijk, daar u zelf nergens aangaf ooit in de Begijnhofkerk te hebben verbleven en/of aan Afghaanse protestacties te hebben deelgenomen, én uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt weliswaar apostasie, maar daar is in uw geval echter geen sprake van. Voorts zijn er geen gevallen bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Voor zover er, zoals uw advocaat aanvoert, in Afghanistan de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, kan nog opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt eveneens blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, nog steeds moslim bent, en nog steeds aan de Ramadan deelneemt (cfr. supra), volstaat in geval van een terugkeer naar Afghanistan met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.*

Dat volgens uw advocaat bovenstaande info van het Commissariaat-generaal (zie COI Focus Afghanistan, Kerkbezitters – Vermeende bekering, dd. 22 april 2014), waarbij gesteld wordt dat de Sharia van toepassing is op geloofsverzaking of apostasie, en naast de Sharia ook het Afghaanse gewoonterecht op u van toepassing zou zijn in geval van een terugkeer (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, p. 18), merkt het Commissariaat-generaal op dat uw advocaat de informatie waarnaar hij verwees – met name uit de Masterproef van Saadet Gülhan, ‘Islamitisch strafrecht’ (UGent, 2009) en de publicatie van J.M. Otto, ‘Sharia en nationaal recht in twaalf moslimlanden’ (WRR, 2006) – niet in concreto neerlegde tijdens of na afloop van uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 1 juli 2014, en zich bijgevolg beperkt tot het verwijzen naar informatie die algemeen van aard is, maar geen enkel uitsluitsel beidt over het toepasselijk recht in geval van geloofsverzaking en geen inhoudelijke

informatie bevat over de gewoonterechtelijke regels die in Afghanistan eventueel van toepassing zouden zijn op geloofsverzaking."

Verzoeker brengt evenmin in zijn verzoekschrift enige verduidelijking bij omtrent het toepasselijke recht in geval van geloofsverzaking, noch wordt gespecificeerd welke gewoonrechtelijke regels eventueel van toepassing zouden zijn op geloofsverzaking.

Terecht kon de bestreden beslissing besluiten dat door het feit dat verzoeker geen correct beeld biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, hij de Belgische overheden verhindert zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De Raad benadrukt dat de aanvrager van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst, doch dat hij enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn regio van herkomst evenals over zijn persoonlijke profiel. Verzoeker verhindert zodoende zowel de commissaris-generaal als de Raad om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER